

steren sagde, var jo, at skal man nu forhandle i en uge til uden sikkerhed for at nå et resultat og derefter, hvis man når et resultat, bruge en uge til afstemninger, så er man altså 14 dage længe fremme i konflikten, og så ser skolerne og daginstitutionerne og plejehjemmene og alt det andet altså ikke ud som i dag.

Det er jo det, der er argumentet, og derfor er det da et pseudoargument i debatten her at fremstille det, som om det er situationen lige i dag, der gør det, og gå på talerstolen med alle de forskellige påstande i den forbindelse.

Vi er enige med statsministeren i, at hvis den udvikling, der har været i det sidste stykke tid, bliver ført 14 dage frem, vil det føre til en uacceptabel situation for mange mennesker i det danske samfund. Og vi må jo også minde om, at det altså ikke er første gang i Danmarkshistorien, man har foretaget et indgreb. Jeg tror faktisk, at jeg i morgenradioavisen hørte – det var meget tidligt, så jeg hørte kun halvt efter, men jeg mener at have opfattet det sådan – at af de sidste 11 konflikter har Folketinget faktisk grebet ind i de 10. Så jeg vil sige, at det nærmest er det, man kan forvente, når man går ind i sådan en konflikt.

Vi synes, der er balance i forslaget; vi synes, omkostningsniveauet er godt, som det er lagt op; og vi er tilfredse med, at lønmodtagerne får den frihed, som de også har lagt op til. Og vi synes faktisk også, det er meget godt, at man har inddraget andre ting end blot det slagsmål, der var på arbejdsmarkedet, og her tænker jeg altså på sygeskatten, for det var faktisk et signal, som CD sendte allerede for en uge siden, og hvor de fleste nærmest trak på skuldrene ved tanken om, at man skulle have flere skruer at dreje på, men vi er da glade for en uge efter at have fået, jeg vil ikke sige ret, men i hvert fald et oplæg fra regeringen, der netop gør, at der kommer flere indfaldsvinkler til løsningen, sådan at der er balance i det.

Nu kan man så bare ærgre sig lidt over, hvad der vil ske, hvis SF, som det fremgår nogle steder, vil holde fast i at blokere for at fjerne sygeskatten i år med henvisning til finanslovsforliget. Og hvis det skulle ske, håber jeg da, at regeringen har en nødplan, sådan at man i år rent faktisk kan lette omkostningsforøgelserne for erhvervslivet. Så hvis den situation skulle opstå, vil vi da gerne høre noget om det, måske også for at afdramatisere SF's synspunkt.

For CD er fleksibiliteten på arbejdsmarkedet vigtig, og vi håber ikke, at man låser arbejdsmarkedet for meget, og det mener vi faktisk ikke at man gør her, for man lægger jo op til, at feriefri dagene kan lægges efter aftale mellem arbejdsgivere og arbejdstagere. Og omsorgsdagene er jo også et skridt i den rigtige retning.

Vi vil gerne have mere fleksibilitet, sådan at almindelige mennesker kan planlægge deres tid bedre. Og vi er overbeviste om, at bare nogle flere feriedage oven i de feriedage, der er i forvejen – altså om det er 3 eller 3½ uge, man holder i rap – nok ikke har den store virkning i forhold til det, der ligger her i forslaget, nemlig fleksibilitet, og den håber jeg at man vil holde fast i.

Naturligvis leder denne konflikt til nogle debatter om fremtiden, og dem skal vi ikke have i dag. Men man må jo overveje, hvordan konfliktmidlet skal bruges i fremtiden, og tidligere i dag har det spørgsmål været rejst, om udlicitering og privatisering ikke fører til, at man ikke længere kan begrænse en konflikt, sådan som man kunne tidligere, men dér er vi også nødt til at sige – og man kan jo lige så godt sige det åbent og ærligt – at der var vel ingen, der drømte om, at Folketinget skulle lade sådan en konflikt køre i al evighed, for det kan man ikke i et moderne samfund. Alle ved, at man inden for en eller anden tidsramme er nødt til at gribe ind, og i de 10 ud af 11 gange viser det sig jo også at blive tilfældet.

Så kan man jo diskutere, hvad det har af følgevirkninger for konfliktvåbenet som en del af arbejdskampen, men man skal i hvert fald have principdiskussionen. Lad os så ikke tage den her i de hede dage, men vi er nødt til at tage den for alle parter skyld, for der er jo ingen grund til at gå ud i en skuespilkonflikt – undskyld udtrykket – men hvis alle ved, at man inden 14 dage er nødt til at gribe ind fra Folketingets side, bliver det jo en eller anden form for absurd teaterstykke, og det er der jo ingen grund til. Så lad os derfor se, om vi på et eller andet tidspunkt i fremtiden kan få den diskussion.

Vi har nogle praktiske spørgsmål om nogle andre områder, som jeg allerede tidligere har fået lov til at nævne over for ministeren, men lad os tage dem op i udvalget.

Generelt vil jeg sige, at vi er positive over for det, regeringen har gjort, og at det var rigtigt handlet, og vi vil som sagt støtte lovforslaget.